

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce J.D.**, zastoupeného *Mgr. Matějem Kopřivou, advokátem advokátní kanceláře Jingr, Gocman a Kopřiva, se sídlem v Ostravě v Mariánských horách, 28. října 219/438*, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem v Plzni, Škroupově 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2009 (správně 2010), č.j. DSH/34/10

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad Kralovice (*dále také jen městský úřad*) rozhodnutím ze dne 12.11.2007 sp. zn. OD/2906-5/2007 (*dále také jen rozhodnutí městského úřadu*) uznal J.D. (*dále jen žalobce*) vinným ze spácháním přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších novel (*dále jen zákon o přestupcích*), jehož skutková podstata byla naplněna porušením ust. § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen zákon o silničním provozu*). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jako řidič vozidla tov. zn. Audi A6 spz. X dne 5.9.2007 v 11:31 hod. jel po silnici I/2 v obci Bezvěrov rychlostí větší než 50 km/hod., když silničním radarovým rychloměrem 7CCD výr. číslo 009/91 byla změřena rychlost jeho vozidla v obci Bězvěrov 104 km.h-1, přičemž podle zvláštního právního předpisu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50km.h-1, čímž při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3\%$ jako nejnižší skutečná naměřená rychlost jízdy jeho vozidla, tedy byla rychlost 100.88

km.h-1 a je tedy důvodné podezření, že při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 50,88 km.h-1, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km.h-1 a více, za což mu byla uložena jednak pokuta v částce 5.000,- Kč, jednak zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč. Krajský úřad Plzeňského kraje (*dále jen žalovaný*) rozhodnutím ze dne 1.2.2009 (správně 2010), č.j. DSH/34/10 (*dále jen rozhodnutí žalovaného nebo také napadené rozhodnutí*) odvolání žalobce jako opožděné zamítl.

Žalobce se žalobou ze dne 2.4.2010 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a uložení povinnosti žalovanému nahradit žalobci náklady řízení. Žalobu odůvodnil tím, že rozhodnutí pokládá za nezákonné z řady důvodů.

Předně je napadené rozhodnutí nezákonné z toho důvodu, že jej žalovaný vydal, aniž provedl žalobcem navržené důkazy k prokázání jím tvrzených skutečností, že mu prvoinstanční rozhodnutí nebylo řádně doručeno a že nemohlo nabýt právní moci a vykonatelnosti. Úvahy žalovaného o tom, že doručovatel má povahu úřední osoby a že platí předpoklad správnosti jeho postupu, je nesprávný. Povahu veřejné listiny má doručenka, avšak poštovní doručovatel není úřední osobou. Navíc lze prokázat opak toho, co je uvedeno na doručence či na vrácené zásilce. Úvahy žalovaného, že když na zásilce chybí poučení o následcích doručení, a že tedy muselo být vloženo do poštovní schránky, a že když tedy zřejmě bylo vloženo poučení do schránky, určitě tam byla zanechána doručovatelem i výzva k vyzvednutí zásilky, jsou čirými spekulacemi žalovaného. Za situace, kdy je zpochybňována řádnost doručení a navrhován výsledek svědkyně, která může prokázat, že do schránky nebylo řádně doručeno oznámení o uložení zásilky, však správní orgán nemůže postupovat na základě svých spekulací. Má navíc povinnost provést veškeré důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci dle ust. § 52 správního řádu. Žalovaný proto mohl také předvolat k výsledku poštovního doručovatele a vyžádat si zprávu České pošty, s.p. o průběhu doručování, což však neučinil. Žalobce sám navržení tohoto důkazu také zvažoval, avšak až do výsledku navržené svědkyně s ohledem na hospodárnost řízení tak neučinil. Další potřebné důkazy mohly vyplynout z okolností zjištěných při svědeckých výpovědích těchto svědků. Žalovaný tedy neumožnil prokázat opak a správnost žalobcových tvrzení, že mu nebylo doručeno rozhodnutí městského úřadu řádně. Tím bylo porušeno jeho ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Žalobce dále namítal, že pokud se v místě doručování nezdržoval, není doručení účinné a řádné, a to bez ohledu na formulaci dikce doručení v ust. § 24 správního řádu. Nelze totiž pominout, že pokud byl v době doručování rozhodnutí městského úřadu mimo svého bydliště na služebních cestách po České republice a v zahraničí a na dovolené, nemohl si rozhodnutí městského úřadu reálně vyzvednout. Za takové situace nemůže nastat fikce doručení a mělo by to být zohledněno. Žalobci totiž byla znemožněna řádná obrana proti rozhodnutí, když jej neměl možnost ani převzít. Rovněž tímto bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Pokud jde o to, že zaplatil uloženou pokutu, uváděl, že byl k jejímu zaplacení vyzván městským úřadem, kdy ve výzvě nebyla ani zmínka o tom, že by mu byl uložen zákaz řízení

motorových vozidel. Pokutu zaplatil, avšak domníval se při neznalosti rozhodnutí městského úřadu, že tím je záležitost uzavřena. V registru řidičů navíc neměl žádný záznam o tom, že by za přestupek obdržel trestné body nebo že by měl zákaz řízení.

Nesprávný postup a nezákonnost napadeného rozhodnutí podle žalobce také dokumentuje i poznámka žalovaného, že nepodal žádost o prohlášení neplatnosti doručení nebo neplatnosti okamžiku, kdy mělo být doručeno. Nic podobného však správní řád neumožňuje a takové úvahy žalovaného pouze dokumentují, že v problematice doručování se neorientuje a není mu jasné, jak postupovat v okamžiku, kdy je zpochybněna řádnost doručení a jaké důkazy je zapotřebí provést.

Doručením žaloby ke Krajskému soudu v Plzni (*dále jen soud*) bylo zahájeno řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších novel (*dále jen s.ř.s*).

Žalovaný v písemném stanovisku k žalobě ze dne 14.6.2010 navrhl žalobu zamítnout, protože je podle jeho názoru nedůvodná. Uvedl, že dle ust. § 19 odst. 7 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen správní řád nebo také s.ř.*), má doručovatel postavení úřední osoby. Z tohoto důvodu tak žalovaný hledí na postup doručovatele jako na správný, dokud se neprokáže opak. O průběhu doručování na adresu žalobce pak svědčí záznamy na jednotlivých zásilkách, na nichž je uvedeno, že adresát byl o uložení této zásilky písemně vyrozuměn a bylo mu zanecháno poučení o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí, a rovněž že zásilka byla připravena k vyzvednutí. O těchto záznamech nemá žalovaný důvod pochybovat. Proto rozhodl důkaz svědeckou výpovědí V. D. neprovádět a z téhož důvodu nepovažoval k doručování písemností žalobci za potřebné provádět ani další dokazování. Nedošlo tudíž k porušení ust. § 52 správního řádu. O tom, že by nebylo doručováno v souladu se správním řádem, pak neschválily ani další skutečnosti, jako např. odtržená část obálky s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí si písemnosti.

Žalovaný rovněž uvedl, že pokud se žalobce nezdržoval v místě trvalého bydliště, nemá tato skutečnost podle § 24 správního řádu účinného od 1.1.2006, na rozdíl od dnes již neúčinného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, vliv na fikci doručení. Okolnost, že se nezdržoval v místě trvalého pobytu v době doručování rozhodnutí městského úřadu, mohla být toliko důvodem k podání žádosti ve smyslu ust. § 24 odst. 2 správního řádu. Řádná obrana by poté vyplývala z podaného odvolání společně s žádostí o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

Žalovaný dále vyjádřil podiv nad tím, že žalobce bez dalšího zjišťování zaplatil pokutu, aniž by zjišťoval, za co a na základě jakého rozhodnutí byla pokuta uložena. Okolnost, že by se skutečně nezajímal o obsah rozhodnutí, by však neměla na fikci doručení rozhodnutí vliv.

K poslední žalobní výtce žalovaný toliko odkázal na znění § 24 odst. 2 správního řádu ve znění účinném od 1.7.2009.

Z předloženého spisového materiálu pro potřeby soudního přezkumu je třeba

konstatovat, že spis obsahuje rozhodnutí městského úřadu ze dne 12.11.2007 sp. zn. OD/2906-5/2007, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 přestupkového zákona za porušení ust. § 18 odst. 4 zák. o silničním provozu, kterého se dopustil jednáním popsáním v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku a za který mu byly uloženy sankce zmíněné na stejném místě. Na rozhodnutí městského úřadu je vyznačena právní moc dnem 13.12.2007 a vykonatelnost dnem 31.12.2007.

Součástí správního spisu je vrácená zásilka určená do vlastních rukou adresáta. Na titulní stránce je adresát označen: *J.D. (1961), P. 1719/I, O. 10*. Pod předtiskem na levé straně obálky: *adresát byl o uložení této zásilky písemně vyrozuměn a bylo mu zanecháno poučení o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne:* je rukou vyplněn datum 14.11.07, vytištěno jméno doručující osoby Š.R. a přičiněna parafa. Označení adresáta je dále přeškrtnuto a razítkem vyznačeno: *Zpět - v odběrní lhůtě nevyzvednuto*. Na zadní straně obálky je k razítkem předtištěnému textu: *nezastižen- oznámeno*, rukou doplněno: 12.40, parafa a datum 14.11.2007 a k textu *uloženo* připojen datum 29.11.2007. V textu na obálce předtištěném, nadepsaném *prohlášení v případě vrácení zásilky*, je zaškrtnuta kolonka: *zásilka nebyla po uložení ve stanovené lhůtě vyzvednuta* a k textu *zásilka byla vrácena odesílateli dne:* je rukou připsán datum 30.11., dále připojen otisk razítka pošty 737 Ostrava 37 ze dne 30.11.07 a razítko obsahující i jméno a příjmení pracovníka pošty a nečitelný podpis.

Spis dále obsahuje úřední záznam vyhotovený městským úřadem dne 10.9.2009, který dokumentuje, že uvedeného dne ve 13:00 hod. se dostavil k nahlédnutí do spisu ve věci uvedeného přestupku Mgr. Matěj Kopřiva a byla mu poskytnuta kompletní spisová dokumentace, včetně sdělení ekonomického odboru o zaplacení pokuty.

Dne 28.12.2009 bylo městskému úřadu doručeno elektronickou poštou odvolání žalobce ze dne 25.12.2009 proti rozhodnutí o přestupku ze dne 12.11.2007, v němž navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení, protože zanikla odpovědnost za přestupek. Žalobce v odvolání namítal, že mu rozhodnutí nebylo účinně doručeno dříve, než jeho zástupce dne 10.12.2009 nahlédl do spisu, proto nemohlo nabýt právní moci a stát se vykonatelným. V době, kdy mu bylo doručováno, a ani v úložní době se v Ostravě nezdržoval, byl mimo na služební cestě. Navíc nebyl dodržen zákonný způsob doručení, neboť nebylo zanecháno oznámení o neúspěšném doručení zásilky. S podobnou argumentací namítal, že nebylo zahájeno přestupkové řízení a nebyl řádně předvolán k nařízenému jednání na den 12.11.2007 (byl na dovolené.).

Podle úředního záznamu ze dne 29.12.2009 byla pokuta a náklady řízení žalobcem uhrazeny dne 25.3.2008.

Dne 25.1.2010 byly městskému úřadu doručeny elektronickou poštou důkazní návrhy žalobce k podanému odvolání a to: výkazy pracovních hodin, kterými prokazoval, že v době, kdy mu bylo doručováno usnesení o zahájení řízení, i v době, kdy mu bylo doručováno rozhodnutí městského úřadu, byl na dovolené nebo na pracovních cestách mimo bydliště. Jako důkaz dále navrhoval svoji výpověď a výpověď své manželky R.D., se kterou byl na

dovolené či na pracovních cestách. Konečně jako důkaz navrhoval výpověď své dcery V.D., která bydlí na adrese O. – P., P. 1719/1, která pro něj přebírá od doručovatelky poštu. „Tato nezaznamenala ve své poštovní schránce žádné z oznámení o uložení obou výše zmíněných zásilek.“

O podaném odvolání rozhodl žalovaný dne 1.2.2009 (správně 2010) pod č.j. DSH/34/10 tak, že podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolání zamítl jako opožděné. K námitce, že se žalobce nezdržoval v místě trvalého pobytu, uvedl, že pro fikci doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu není podstatné, zda se v místě doručování zdržoval či nikoliv, fikce nastane bez ohledu na tuto skutečnost. S námitkou, že nebyl dodržen zákonný postup při doručování písemností, neboť mu nebylo zanecháno oznámení o neúspěšném doručení, se žalovaný vypořádal tak, že nemá pochybnost o tom, že postup podle ust. § 23 odst. 4 správního řádu dodržen byl. Podle § 19 odst. 7 správního řádu má doručovatel při doručování postavení úřední osoby a na postup takové osoby se hledí jako na správný, dokud se neprokáže opak. Obálka byla vrácena s odtrženým poučením o právních důsledcích nedoručení. Je tak zřejmé, že doručovatelka zanechala ve schránce poučení a pokud tak učinila, není důvod se domnívat, že by nezanechala i výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Protože považuje za spolehlivě zjištěné, že v poštovní schránce byly zanechány výzva i poučení, důkaz svědeckou výpovědí dcery V. označil za nadbytečný. Uzavřel, že o fikci doručení dne 24.11.2007 nemá důvodné pochybnosti. K námitce, že nebylo doručeno ani oznámení o zahájení řízení spolu s předvoláním k ústnímu jednání, odkázal stran doručování na již uvedené. Nadto konstatoval, že i kdyby oznámení nebylo doručeno, nemělo by to vliv na doručování napadeného rozhodnutí (o přestupku). Tato skutečnost by mohla mít vliv toliko na zákonnost napadeného rozhodnutí, nikoliv na jeho vydání a nabytí právní moci. K návrhům na provedení důkazů pracovními výkazy a svědeckou výpovědí R.D. konstatoval jejich nadbytečnost, protože na fikci doručení nemá vliv, že se žalobce v místě doručování písemnosti nezdržoval. Žalovaný dále uvedl, že skutečnost, že se žalobce nezdržoval v místě, kam bylo napadené rozhodnutí doručováno, mohla mít toliko vliv na případné zažádání o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Podle § 24 odst. 2 správního řádu, tak ale lze učinit za podmínek uvedených v ust. § 41 správního řádu. Dle ust. § 41 odst. 2 správního řádu lze podat tuto žádost do 15 dnů, kdy pominula překážka, která podateli bránila učinit úkon. Zmeškání úkonu ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul 1 rok. Ve smyslu § 24 odst. 2 se tak lhůta 1 roku počítá ode dne doručení písemnosti. V daném případě bylo napadené rozhodnutí doručeno fikcí dne 24.11.2007 a tedy lhůta 1 roku k podání žádosti uplynula ke dni 24.11.2008. Žádost by pak musela být podána do 15 dnů, kdy se žalobce dozvěděl o doručení písemnosti. O doručení napadeného rozhodnutí se prokazatelně musel dozvědět nejpozději dne 25.3.2008, neboť toho dne zaplatil pokutu, která mu byla uložena napadeným rozhodnutím. Žalovaný uzavřel, že nemá pochybnosti o tom, že napadené rozhodnutí bylo doručeno za užití § 24 odst. 1 správního řádu fikcí doručení. K jakémukoliv postupu podle § 24 odst. 2 správního řádu již uplynula jak objektivní lhůta 1 roku od doručení napadeného rozhodnutí, tak i subjektivní lhůta 15 dnů ode dne, kdy se žalobce o doručení napadeného rozhodnutí dozvěděl. Žalovaný poznamenal, že do dne vydání jeho rozhodnutí žalobcem podána žádost o prohlášení neplatnosti doručení nebo neplatnosti okamžiku, kdy mělo být doručeno, podána nebyla.

Při ústním jednání u soudu oba účastníci setrvali na svých tvrzeních i na konečných návrzích.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§75 odst. 2 s.ř.s.).

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejíž základní a hmotněprávní úpravu obsahuje zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších novel. Podle § 51 přestupkového zákona, není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se nařízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. zák. 500/2004 Sb., o správním řízení, který nabyt účinnosti od 1.1.2006.

Při posuzování žaloby vycházela samosoudkyně z následujících úvah:

Napadeným rozhodnutím, opírajícím se o § 92 odst. 1 správního řádu, žalovaný zamítl odvolání žalobce ze dne 25.12.2009 proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 12.11.2007 z důvodu opožděnosti.

Již starší judikatura správních soudů dospěla k závěru, že rozhodnutí podle § 60 zák. 71/1967 Sb., dnes podle § 92 odst. 1 správního řádu, není jen rozhodnutím, kterým se upravuje proces, nýbrž je rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s., protože se jím s konečnou platností rozhoduje o tom, že nejsou splněny zákonné předpoklady pro věcné projednání odvolání. K podání žaloby je pak legitimován účastník, jehož odvolání správní orgán zamítl (obdobně např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 3. 1998 č.j. 5 A 10/97-27, publikovaný v SJS 8/1998 pod č. 256 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.12.2003, č.j. 5 A 14/2002-35, publikovaný ve Sb. NSS 287/2005).

Protože napadené rozhodnutí řešilo toliko otázku včasnosti odvolání, mohla být žaloba úspěšná pouze tehdy, pokud by soud dospěl k závěru, že žalobce byl zkrácen na svém právu, aby jím podané odvolání bylo věcně projednáno odvolacím orgánem v plném rozsahu v důsledku nesprávného posouzení včasnosti odvolání.

Žalobcova obrana je založena na tvrzení, že mu rozhodnutí městského úřadu nebylo řádně doručeno a tudíž nemohlo nabýt právní moci a vykonatelnosti.

Rozhodnutí správního orgánu se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením (§ 72 odst. 1, věta první s.ř.). Účastník řízení může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak (§ 81 odst. 1 s.ř.), přičemž odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak (§ 83 odst. 1, věta první s.ř.). V právní moci je rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání (§ 73 odst. 1 s.ř.). Rozhodnutí je vykonatelné nabytím právní moci nebo pozdějším dnem, který je v jeho výrokové části uveden (§ 74 odst. 1, věta první s.ř.). Rozhodnutí ukládající povinnost k plnění je vykonatelné, je-li v právní moci a jestliže uplynula lhůta ke splnění povinnosti (§ 74

odst.2,věta první s.ř.). Ustanovení o vykonatelnosti platí obdobně i pro jiné právní účinky rozhodnutí (§ 74 odst. 3 s.ř.). Správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, vyznačí na písemném vyhotovení rozhodnutí, které zůstává součástí spisu, právní moc nebo vykonatelnost rozhodnutí (§ 75 odst. 1, věta první s.ř.).

Ze shora citovaných ustanovení lze dovodit, že rozhodnutí městského úřadu mohlo nabýt právní moci a vykonatelnosti pouze tehdy, bylo-li žalobci řádně oznámeno a marně uplynula odvolací lhůta.

Sama okolnost, že v posuzovaném případě v době podání odvolání byla na rozhodnutí městského úřadu vyznačena doložka právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí, nemohla být právní překážkou pro posouzení včasnosti odvolání. Jak konstatoval Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. III.ÚS 138/2000 ze dne 29.3.2001 (publikován ve Sb.NU 451), vyznačení právní moci správního rozhodnutí je svojí právní povahou veřejnou listinou, která dle § 134 o.s.ř. osvědčuje nebo potvrzuje pravdivost určité skutečnosti jenom potud, není-li dokázán opak. Odvolací orgán (ani soud) tedy nebyl povinen vycházet z vyznačení právní moci správního rozhodnutí městským úřadem, jelikož toto vyznačení není rozhodnutím.

V souzené věci bylo rozhodnutí městského úřadu žalobci oznamováno doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou. Žalobce v žalobě netvrdí (a nečinil tak ani v odvolání), že mu rozhodnutí nebylo městským úřadem vůbec doručováno nebo že bylo doručováno na nesprávnou adresu. Namítá především to, že se v době doručování rozhodnutí městského úřadu zdržoval mimo své bydliště (na služebních cestách po České republice i v zahraničí a na dovolené) a neměl reálně možnost rozhodnutí převzít. Doručování tak podle jeho názoru nemohlo být účinné a řádné a za takové situace nemohla nastat fikce doručení.

Žalovaný výrok napadeného rozhodnutí opřel o závěr, že odvoláním napadené rozhodnutí městského úřadu bylo doručeno fikcí dne 24.11.2007. Skutečnost, že se žalobce v době doručování nezdržoval v místě trvalého pobytu, nemá pro závěr dle § 24 odst. 1 správního řádu právní význam, mohla být právně významná jen při žádosti žalobce ve smyslu § 24 odst. 2 s.ř., kterou však nepodal.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*

Ustanovení § 24 odst. 1 s.ř. upravuje institut tzv. náhradního doručování neboli fikce doručení. Podstata zmíněného institutu spočívá v tom, že pokud si adresát uložené písemnosti písemnost nevyzvedne ve stanovené lhůtě ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, považuje se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty. Právní účinky doručení tedy nastanou ex lege i vůči takovému adresátovi, který písemnost fakticky nepřevzal. Na rozdíl od dříve platné právní úpravy obsažené v zákoně 71/1967 Sb., o správním řízení, účinném do 31.12.2005 (podle jeho § 24 odst. 2 *Nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení,*

poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.) již úprava v novém správním řádu nevyžaduje, aby byl adresát písemnosti v době doručování písemnosti v místě doručování přítomen. Shodný právní názor zaujal též Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 31.3.2010, č.j. 5 As 26/2009-67, ze dne 31.3.2010, č.j. 5 Afs 32/2009-105 či ze dne 3.6.2010, č.j. 9 As 64/2009-44 (dostupný na www.nssoud.cz). Pro úplnost soud dodává, že případné pozdější faktické převzetí rozhodnutí adresátem nemá na právní účinky doručení již žádný vliv.

Dílčí právní názor žalovaného stran významu okolnosti, že se žalobce nezdržoval v místě trvalého pobytu, byl tudíž legální, stejně jako názor, že žalobcova dočasná nepřítomnost v místě doručování z omluvitelných důvodů mohla být právně významná pouze v případě žádosti žalobce podané na podkladě § 24 odst. 2 s.ř. o prominutí zmeškání úkonu (ve znění účinném do 30.6.2009), resp. žádosti o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena (ve znění účinném od 1.7.2009), kterou však nepodal. Protože fikce doručení písemnosti nastává za zákonem stanovených podmínek ex lege, nikoliv na základě uvážení správního orgánu, žalovaný nebyl povinen, ba ani oprávněn zohlednit v rámci svých úvah o účinnosti doručení předmětného rozhodnutí skutečnost, že byl žalobce v době doručování služebně či ze soukromých důvodů mimo své bydliště, případně mimo Českou republiku. Doručení rozhodnutí fikcí obecně nemá za následek vyřazení účastníka řízení (adresáta písemnosti) z možnosti účinně se bránit proti doručovanému rozhodnutí. Adekvátní obranu zabezpečuje právě postup podle § 24 odst. 2 správního řádu. Proto soud odmítl tvrzení žalobce, že bez ohledu na formulaci fikce doručení v ust. § 24 odst. 1 s.ř., nezdržoval-li se v místě doručování a nemohl si reálně zásilku vyzvednout, byla mu znemožněna řádná obrana proti rozhodnutí a tudíž porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Dále žalobce zpochybňuje zákonnost procesu doručení provedeného prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, tj. České pošty, s.p., a tvrdí, že do schránky žalobce nebylo řádně doručeno oznámení o uložení zásilky. Řečeno jinak, zpochybňuje náležitosti řádného uložení doručované písemnosti.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že nemá pochybnosti o dodržení postupu stanoveného v § 23 odst. 4 s.ř. jednak proto, že doručovatel má při doručování postavení úřední osoby ve smyslu § 19 odst. 7 s.ř. a na jeho postup se hledí jako na správný, pokud není prokázán opak, jednak proto, že obálka obsahující rozhodnutí městského úřadu se vrátila městskému úřadu s odtrženým poučením o právních důsledcích nedoručení; pokud zanechala doručovatelka poučení o právních důsledcích nedoručení, není důvodu se domnívat, že by rovněž nezanechala i výzvu, aby si adresát písemnost vyzvedl.

Ústavní soud řešil problematiku náhradního doručování v řadě svých rozhodnutí (např. nález ÚS ze dne 1.10.2002, sp. zn. II.ÚS 92/01, ze dne 3.6.2003, sp. zn. II.ÚS 32/03, oba dostupné na naulus.usoud.cz). Opakovaně zdůrazňoval, že právní fikce coby nástroj odmítnutí reality právem je nástrojem výjimečným a z hlediska ústavnosti je třeba striktně trvat na dodržení všech zákonných podmínek pro vznik dané fikce.

Jednou z podmínek pro fikci doručení na podkladě § 24 odst. 1 správního řádu je, že

žalobci adresovaná a doručovaná písemnost byla uložena tak, jak předepisuje ust. § 23 správního řádu. Žalobcova námitka tudíž má zásadní význam pro posouzení otázky, zda jsou v daném případě splněny podmínky pro uplatnění fikce doručení.

Podle § 23 správního řádu ve znění účinném v době doručování rozhodnutí městského úřadu žalobci, *nebyl-li v případě doručování podle § 20 (pozn. soudu: označené ust. upravuje doručování fyzickým osobám) adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží* (odst. 1). *Písemnost se uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím* (odst. 3 písm. a). *Adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 15 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Po uplynutí 15 dnů se písemnost vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil* (odst. 4). *Zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu* (odst. 5).

Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný při posuzování včasnosti žalobcova odvolání měl k dispozici zásilku vrácenou provozovatel poštovních služeb jako doručujícím orgánem, tj. obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné a řádně vyplněné doručenky, s odtrženým poučením o právních důsledcích nedoručení. Z vrácené zásilky a vyplněných údajů je zřejmé, že doručování písemnosti probíhalo standardním způsobem. Na doručence, jak soud shora podrobně uvedl, bylo zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatelky Š.R. prohlášení, že adresát (tj. žalobce) nebyl dne 14.11.2007 při pokusu o doručení zásilky na adrese zastižen, že zásilka byla téhož dne uložena a připravena k vyzvednutí, že byl adresát o uložení zásilky písemně vyrozuměn a bylo mu zanecháno i poučení o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí.

Soud zastává názor, že žalovaný měl o splnění zákonem předepsaného postupu doručování a uložení písemnosti dostatečný doklad, který jej opravňoval k závěru o splnění jedné z podmínek pro uplatnění fikce doručení, tj. o řádném uložení zásilky. Ostatně k problematice prokazování uložení doručovaných písemností ve vazbě na právní institut fikce doručení se vyslovil v rozsudku ze dne 31.3.2010, č.j. 5 As 26/2009-67 (dostupný na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud. Zaujal právní názor, že splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu z roku 2004, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky.

Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí trpí nezákonností, protože žalovaný neprovedl žalobcem navržené důkazy k prokázání jím tvrzených skutečností, že mu rozhodnutí nebylo řádně doručeno, čímž porušil ust. § 52 správního řádu, soud jeho názor nesdílí.

Sám žalobce vychází z premisy, že doručenka je veřejnou listinou a že u takové listiny lze prokázat opak toho, co je na doručence, resp. vrácené zásilce uvedeno. Veřejná listina může být zbavena důkazní síly jen tím, že účastník řízení tvrdí skutečnosti a nabídne důkazy, jimiž bude prokázána nepravdivost obsahu listiny. Na rozdíl od listiny soukromé tedy nestačí popření její správnosti, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno toho, který tvrdil určité skutečnosti a prokazoval je právě soukromou listinou. Již z tohoto důvodu je nutné odmítnout žalobcův názor, že s ohledem na ust. § 52 správního řádu měl žalovaný předvolat k výsledku poštovního doručovatele a vyžádat si zprávu České pošty, s.p. o průběhu doručování, ač sám žalobce takový důkazní prostředek nenavrh.

Žalobce v průběhu odvolacího řízení učinil důkazní návrhy, přičemž výslovně ke každému uvedl, jakou skutečnost příslušným důkazním prostředkem zamýšlí prokázat, jak soud shora konstatoval. Žalovaný neprovedl důkaz svědeckou výpovědí R.D. a pracovními výkazy podle odůvodnění napadeného rozhodnutí proto, že měly prokazovat, že se žalobce v době doručování rozhodnutí městského úřadu v místě doručování nezdržoval, a vzhledem k tomu, že taková skutečnost na fikci doručení nemá žádný vliv, vyhodnotil jejich provedení za zcela nadbytečné. Soud se se závěrem žalovaného i s jeho důvody zcela ztotožňuje. Žalovaný dále odmítl z důvodu nadbytečnosti provést i důkaz svědeckou výpovědí V.D. s argumentací, že považuje za spolehlivě zjištěné, že byly zanechány žalobci v poštovní schránce výzva i poučení. Závěr o nadbytečnosti provedení důkazu svědeckou výpovědí V.D. soud považuje za správný, i když důvody v rozsahu, ve kterém žalovaný argumentuje tím, že „*Obálka byla vrácena s odtrženým poučením o právních důsledcích nedoručení. Je tak zřejmé, že doručovatelka zanechala ve schránce poučení a pokud tak učinila, není důvod se domnívat, že by nezanechala i výzvu, aby si písemnost vyzvedl.*“, neakceptuje. Takové důvody mají skutečně povahu spekulativní, jak žalobce tvrdil, a do jisté míry by ve svém důsledku vedly k popření možnosti vyvrátit správnost údajů na originálu doručenky. Žalobce však výslovně sám uvedl, že výsledkem svědkyně může být prokázáno (jen), že „nezaznamenala ve své poštovní schránce žádné oznámení o uložení obou výše zmíněných zásilek“ (tj. zahájení přestupkového řízení a rozhodnutí městského úřadu). Takový důkaz není způsobilý vyvrátit správnost údajů uvedených na originálu doručenky předmětné zásilky, potažmo zpochybnit fikci doručení rozhodnutí na podkladě § 24 odst. 1 správního řádu. Správnost tohoto závěru podporuje i právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem sice k předchozí právní úpravě fikce doručení, který však lze nepochybně použít i za účinnosti nového správního řádu. V rozsudku ze dne 24.2.2004 č.j. 5 Azs 46/2003-50 (dostupný na www.nssoud.cz) uvedl, že „Tvrzení, stěžovatel předvolání k pohovoru ani vyrozumění o uložení této písemnosti neobdržel, není způsobilé samo a sobě závěr o doručení zásilky vyvrátit. To, že se poštou učiněné vyrozumění o uložení zásilky nedostalo k adresátu (např. proto, že toto vyrozumění převzala osoba, která je adresátu nepředala nebo proto, že obsah poštovní schránky byl odcizen nebo byl zničen apod.), nemá vliv na správnost závěru správního orgánu o řádném doručení písemnosti.“

Lze uzavřít, že z důvodů shora předestřených žalovaný nepochybil, když žalobcem navrhované důkazy neprovedl. Proto soud nepovažuje za opodstatněné ani tvrzení žalobce, že mu žalovaný znemožnil prokázat opak a správnost jeho tvrzení, že mu nebylo doručeno rozhodnutí městského úřadu řádně a že tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Soud tudíž považuje závěr žalovaného stran uložení zásilky a splnění podmínek pro fikci doručení rozhodnutí městského úřadu za zákonný.

Pro úplnost soud dodává, že souhlasí s žalobcem potud, že je-li zpochybňována zákonnost doručení písemnosti, nepřichází v úvahu postup podle § 24 odst. 2 s.ř., neboť posledně uvedené ustanovení umožňuje za zákonem stanovených podmínek právě odvrátit negativní důsledky fiktivního doručení písemnosti. Na rozdíl od žalobce však zastává názor, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela důsledně vycházel z fikce doručení rozhodnutí městského úřadu a z marného proběhnutí odvolací lhůty, v důsledku čehož odvolání žalobce zamítl. Pokud (sice dost obšírně) zmiňoval ust. § 24 odst. 2 s.ř., pak tak činil s cílem vypořádat se s odvolací námitkou žalobce, že v době, kdy mu bylo rozhodnutí doručováno, se v místě trvalého bydliště nezdržoval. Tvrzení žalobce, že žalovaným prezentované úvahy dokumentují, že se neorientuje v otázce doručování, soud nepovažuje za správné a napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nezákonností netrpí.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102, § 106 odst. 2 s.ř.s.).

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující pouze proti rozhodnutí o nákladech řízení nebo proti důvodným rozhodnutím je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.A..s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 1. září 2010

JUDr. Jana Daňková
samosoudkyně

K!**Rozsudek v počítači uložen** : Daňková- P pod sp. zn. 17 A 25,10-rozsudek 25

- 1) vytiskni 4x
 - a) podepsaný originál rozsudku začísľuj do spisu
 - b) rozsudek doruč **na datovou schránku - event. doruč** - prostredníctvím provozovatele poštovních služeb **obálkou typu I**
 - zástupci žalobce
 - žalovanému
- 2) 1x rozhodnutí JUDr. Daňková
- 3) Lhůta zpl, pak vyznač právní moc
- 4) Předlož k vyhotovení ELJ
- 5) Právo ES/EÚ nebylo aplikováno

Rozhodnutí vyhotovila a v počítači překontrolovala dne 21.9.2010 JUDr. Daňková.